

Paulus Hochgatterer: Dům s matracemi /ukázka/

Už spoustu let nepotřeboval budík. Ať šel večer spát kdykoliv, pozoroval ráno svítání, jak se pomalu vkrádá do ložnice, klíčovou dírkou, škvírou pode dveřmi, skulinami v žaluziích před oknem. Věděl, že přání ještě jednou usnout je nesmyslné, a proto na ně už nemyslel. Ležel na zádech, propínal kolena a přemítal o různých věcech, o náladě v týmu, o vývoji drogové scény ve Furthu a o otázce, jestli mladého Weghaupta opravdu strčili z lešení, nebo ne.

Paulus Hochgatterer: Dům s matracemi

[Host](#)

2011

Překlad: Tomáš Dimter

256 stran

Navíc se ohlásila Charlotte, jeho dcera. Rok a půl tady nebyla a svůj úmysl přijet ani nezdůvodnila. Asi potřebuje víc peněz jako všichni šestnáctiletí.

Kovacs natáhl ruku doprava a hmatal po prázdné polovině postele. Marlene tady nebyla. Někdy člověk určité věci ví, ale přesto se potřebuje ujistit. Dělal to tak děti, a nikomu to nepřipadalo divné. Přespává u mě nejmíň každou druhou noc, pomyslel si, vaří mi, plánuje společné dovolené, a když je pryč, potřebuju zaklínačí rituály, abych to vydržel; až tam jsem to dopracoval. Když ho opustila manželka kvůli nějakému vyfiknutému chlápku z Horních Rakous, přísahal si Ludwig Kovacs, že už do žádného vztahu nepůjde. Začal pít, hlavně pivo, jedl jen podřadnou stravu a na závěr dne si vyzvracel duši z těla. Jakýsi internista s velrybím obličejem mu strčil hadici do jícnu, řekl gastritida a důrazně mu kladl na srdce, aby si zaprvé našel psychoterapeuta a zadruhé změnil svůj život. Zašel za Szarah a Leftim, dal si polévku z červené čočky a jogurt s čerstvým koriandrem, a co se pítí týče, přisedlal na mátový čaj. Psychoterapie mu mohla být ukradená. Po tři čtvrtě roce mu při vyšetřování jedné vloupačky zkřížila cestu Marlene Hankeová, majitelka jediného secondhandu ve Furthu. Byla sice po rozpadu manželství mimořádně nedůvěřivá, ale nakonec se pustila do jistého druhu obchodního vztahu za účelem vzájemného uspokojování sexuálních tužeb. Šlo to celkem dobře, jednou dvakrát týdně pohlavní styk, s obvyklými výkyvy nahoru dolů. Aniž si toho všiml, tak nějak mimochodem mu přirostla k srdci, a najednou se nedokázal těch jejích prsou a hladkosti jejích řezáků nabažit, ale dokonce ani jejích kyčlí, způsobu, jakým svírala ruce v pěst, když zuřila, a jejího ohromného plechového smíchu. Nebo toho, jak se v posteli obrací na bok a nastavuje mi vyzývavě záda, když si všimne, že v noci ležím s otevřenýma očima, pomyslel si Kovacs, a jak se pak k ní v lepší verzi nespavosti můžu přivínout. Přesně tohle mu teď chybělo. Zavolám jí, blesklo mu hlavou a zároveň si připadal jako malé dítě, které chce mít vedle sebe matku. Odhrnul deku. Pokud už v životě něco nepotřeboval, byla to matka.

U vodojemu před domovními bloky sídliště, které nechala postavit válcovna, vsedě pospával mladý tmavovlasý muž. Kovacs ho nebudil. Bylo dost teplo. Asi to byl někdo ze známých Sharifa Erdojana,

tureckého dealera přezdívaného

Šerif, pořádně zduněný, ale když se jich člověk zeptá, nikdo nic neví. Možná cinn, pomyslel si Kovacs, nová biologická droga. Někdo ze skupiny by se tím měl zabývat, nejspíš Sabine Wiecková, stejně potřebovala profil. Kromě toho byli zbývající dva beznadějně přetížení, George Demski tou mezinárodní záležitostí s dětskou pornografií, kvůli které pořád někam lítal, a Eleonoře Bitterleová si pořád přibírala další a další prkotiny.

Ulice byly prázdné. Kovacs jel podél severního břehu na západ. Za cedulí označující konec obce šlápl na plyn. Ve čtvrtek v půl čtvrté ráno kolegové z dopravního určitě chrní, to je bez debat. Když vjížděl do Waiernu, předjel loudavý šněrující moped. Motocyklista měl otevřenou černou helmu. Podle oblečení to vypadalo na staršího muže. Kovacs zastavil auto na parkovišti, které patřilo ke kotvišti lodí. Jarní noc, jíž se pohybují pochybní lidé, pomyslel si, mladý Turek pod vlivem drog, opilý stařec a nemytý komisař z kriminálky. Pohlédl na nebe. Staří známí: Deneb v Labuti, Atair v Orlu a — skoro v zenitu — Vega v Lyře. Nespavci jako on mohou letní trojúhelník zahlédnout už v dubnu.

K jolám se dalo dostat polní cestou, která vedla řídce rostoucím býlím do malé zátoky. Lodky byly připoutané řetězy k nízké betonové zídce. Kovacs odemkl visací zámek, vytáhl člun, hodil do něho pouzdro s pruty, podběrák a rybářský box a vlezl do lodi. Ve chvíli, kdy uvolnil vesla a poprvé zabral, se začal cítit příjemně.

Panovalo bezvětří a jezero bylo hladké jako zrcadlo. Vesloval doprostřed směrem na Sankt Christoph. Na východě už bylo možné tušit svítání, jinak všude vládla noc. Zapnul čelovku, otevřel plastovou krabičku a vyhrabal z ní bílou gumovou rybkou se zlatými skvrnami. Smontoval menší z obou prutů, utáhl naviják a připevnil nástrahu na vlasec. Potom uvolnil aretaci navijáku a nahodil. Všechno bylo jako vždycky: krátké ostré žbluňknutí, s nímž olověná hlavička gumové rybky projela hladinou. Pak si představil, jak se ta věc potápí, cíleně a energicky, šikmo dolů. Počítal do devíti, potom zajistil naviják a začal obezřetně veslovat. Jiní počítali do desíti nebo třinácti nebo do dvaceti; on v sobě od dětství nesl trojkovou magii; tři, devět, sedmadvacet, to byla jeho čísla. Nejdřív člun směřoval na západ, po podélné ose jezera, a pak ve velkém oblouku zamířil k severnímu břehu. Tady se dali čekat hlavně dravci, štiky, candáti a sivěni. Konečky prstů opakovaně zkoušel napětí šňůry. Po pár stech metrech návnadu vytáhl a znovu nahodil.

„Proč nechodí ženský na ryby?“ zeptal se jednou Marlene a ona odpověděla, že to zřejmě nějak souvisí se specificky mužským komplexem poruch, navíc se ženy jen tak snadno nevyrovnávají s tím, že by měly nějaké bytosti vzít úderem život. Někde četl, že lov má spojitost s agresivitou a rybaření se sexualitou. Ale ve skutečnosti bývá ženám hned zima, a navíc ustavičně mluví; ani jedno není při rybaření potřeba. Marlene to samozřejmě neřekl, především proto, že ona nakonec absolvovala pekelně drahý kurz file-tování u jedné z těch kuchařek s vysokou čepicí, výhradně kvůli němu.

Ochladilo se. Asi proto si na to zrovna vzpomněl. Obloha nad Furthem získala jemně žlutý nádech a nedaleko břehu se na hladinu snesl mlžný opar široký jako dlaň. Jiný člun nebylo vidět. Nahazoval častěji, souběžně s linií pobřeží, a pokaždé zase rychle navíjel. Mezitím kousek vesloval. Tak zůstane jeho krevní oběh v tempu.

Ryba zabrala, když už to ani nečekal, těsně před Waiernem, na místě, kde do jezera ústí malý potok. Nástraha nejprve letěla horizontálně od něho, pak prudce dolů. Tah byl tak silný, že Kovacsovi dalo práci uvolnit brzdu navijáku, aby se vlasec nepřetrhl. Candát, pomyslel si, a pořádně macek. Měl radost. Nemohlo to být nic jiného. Lososovitě ryby tady v jezeře, sivěni a pstruzi, to dotáhly maximálně na půl metru a nikdy netáhly takovou silou, štiky mohly být podstatně větší, v boji však byly líné a rychle kapitulovaly, a kapři nikdy nezabírají na gumové rybky.

Co nakonec vytáhl podběrákem na palubu, byl obrovský tloušť, stříbřitě lesklý, tlustý na délku předloktí, možná tři čtvrtě metru dlouhý, oči měly průměr jako nehet palce. Kovacs postřehl, že se ani nedostavil pocit spokojenosti. Dobrá — ještě nikdy v životě neuložil takovou kapitální bílou rybu; na druhou stranu ale byla tahle hovada samá kost. „Mírumilovná ryba, která se chová jako dravec, si zaslouží smrt, to víš,“ řekl a přitlačil tvora ke dnu člunu. Tloušť vydal chrčivý zvuk. „Ty mluvíš?“ zeptal se Kovacs. Navlékl si bavlněné rukavice, aby ho mohl lépe uchopit, a z krabice vytáhl uvolňovač háčků s dlouhým držátkem. Gumová návnada vězela hluboko, přesto se dala z chřtánu vytáhnout skoro hladce. „Tak vida,“ řekl Kovacs, zvedl rybu keserem a zase ji hodil do jezera. Než zmizela v hlubinách, vycházející slunce ji zalilo odstínem rudé. Kovacs se osprchoval horkou vodou, vklouzl do čistých šatů a nalil si šálek čaje. Než se poprvé podíval do novin, zavolaal Marlene. Cítím se při tom zle, pomyslel si, ale jinak to nejde. „Už jsi v obchodě?“ zeptal se. Co by podle jeho názoru asi pohledávala v půl sedmé ráno v obchodě, opáčila otázkou, ale třeba jí chce něco navrhnout. Kromě toho si dovoluje připomenout, že vytočil číslo pevné linky, a pokud nenechal nainstalovat nějaké fikané přesměrování hovorů, je jeho otázka dvojnásob pozoruhodná. „Začínám dementně,“ řekl, „promiň mi to, prosím,“ a ona na to, že o demenci nemůže být řeč, spíš jen stále více vykazuje hlavní vlastnosti manžela, totiž přítulnost a zblbnutí. „Zlbnutí? Ty jsi ale kousavá.“

Kousavá není úplně správně, řekla, levou nohu právě strká do punčochy, pravou ještě ne, a pokud to chce vědět přesně, tak není kousavá, jen se právě nachází v jistém labilním mezistavu. „Chytil jsem tlouště,“ řekl Kovacs.

„Koho?“

„Tlouště.“

Na okamžik mlčela. „Moment,“ řekla pak, „jen abych si udělala jasno. Zločince, nebo rybu?“

„Rybu,“ řekl.

„No a? Pořád chytáš ryby.“

„Ne tlouště.“

Je tloušť něco jako Moby Dick nebo Mariin furthského jezera, nebo se dá pozřít jedině s nasazením vlastního života jako fugu, nebo co je prosím na té rybě tak zvláštního?“

„Je to podvodník,“ řekl Kovacs. „Cože je?“ zeptala se Marlene. „Ryba, která se živí mláďaty; má napůl duši dravce a někdy požívá vlastní potěr.“

„Nesympatické,“ řekla a on na to, že za trest nadělila příroda tloušti ještě tolik kostí, že se skoro nehodí k jídlu; v tomto ohledu se tedy nemá čeho obávat. „To mě uklidnilo,“ řekla; když to tedy shrne, zavolal jí proto, aby jí vyprávěl o nějaké rybě, kterou chytil, ale kvůli její problematické osobnosti a kostem ji nebude jíst.

„Přesně tak,“ řekl. „Zabil jsi ji?“ zeptala se.

„Ne.“

„Ne? Znamená to tedy, že si plave tak jako dřív, předstírá něco, co není, a žere vlastní děti?“

„Přesně tak.“

„Super, pane komisaři.“

A přesto je to pozoruhodná ryba, pomyslel si Kovacs. Ještě jí prý musí říct něco jiného.

„Copak?“

„Přijede Charlotte.“

„Charlotte? A kdy?“

„Obávám se, že zítra.“

„Zítra?! No paráda!“ Takže z toho plyne, že na víkend, který, jak si vzpomíná, měli naplánovaný společně, by si měla něco vymyslet. Při té příležitosti by ho chtěla upozornit, že zná Charlotte jen z fotek a že ví, jak je to s dcerami

rozvedených otců a jejich novými partnerkami. Kovacs najednou pocítil, jak v něm narůstá malý záchvat smíchu, aniž tušil, odkud se bere. „Můžeš jít na ryby,“ řekl, než vyprskl, „půjčím ti člun.“ Zavěsila.

Kovacs si nalil čaj. Zatímco si mazal chléb, představoval si, jak si Marlene navlékla punčochy, češe se a neustále si ulevuje krátkými, zlostnými větami. Jsem mizerný otec, pomyslel si, a miluju tuhle ženu.

Procházel kolem sídliště do centra. Ranní provoz ještě nezačal. Cítím se jako policejní hlídka, pomyslel si, výkonná složka práva a pořádku. Žil v téhle čtvrti rád, i když základní integrační idea projektu ve skutečnosti nefungovala.

Ve třech bývalých továrních halách válcoven se roztahovali v loftech a podkrovních bytech nabobové mezi pětadvaceti a čtyřiceti, kteří měli zpravidla sentimentální vztah k pro-letariátu, a v bývalých dělnických čtvrtích žila nižší vrstva: příjemci sociálních dávek, rodiny přistěhovalců a matky samoživitelky s navlas stejnou historií: alkohol, násilí, jestli se necháš rozvést, už mě nikdy neuvidíš, zálohové placení výživného atd. Ti první si nechali každý týden instalovat nové poplašné zařízení nebo bezpečnostní kamery, ti druhí jim ukopávali zpětná zrcátka na autech. Kovacs sám kladl důraz na to, aby nepatřil nikam. Na základě svého povolání požíval u všech obyvatel sídliště respekt, i u zástupců tureckého podsvětí, kteří si drželi jistý odstup, a protože si byt v hale B koupil těsně po zahájení projektu, když byly ceny ještě mírné a nafoukanci s volně stojícími vanami od Phillipa Starcka a dovolenými ve Vietnamu ještě daleko, nepatřil zcela jednoznačně ani k nim.

Mladý muž, který před několika hodinami vespával u kašny, zmizel a pravděpodobně teď ležel v posteli.